

UNPLUGGED

Donna Freitas

Vertaling: Mariella Manfré

Blossom
BOOKS

#Unplugged

NUR 285/W071601

© MMXVI Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVI Donna Freitas

Originally published by Harper Teen, an imprint of HarperCollins Publishers, USA.

Published by arrangement with A.M. Heath Literary Agents.

Oorspronkelijke titel: *Unplugged*

Nederlandse vertaling: Mariella Manfré

Omslagontwerp: © 2016 Colin Anderson

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Het citaat van René Descartes op pagina 5 is afkomstig uit 'Meditaties over de eerste filosofie'.

Amsterdam/Meppel: uitgeverij Boom, 1998.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

Ik ga dus nu van de veronderstelling uit dat [...] een kwade geest, uiterst machtig en slim, mij met alle macht probeert te bedriegen. Ik denk dan dat de hemel, de lucht, de aarde, kleuren, gestalten, geluiden, alles wat buiten mij is, niets anders zijn dan droomspelletjes, waarmee hij mijn goedgelovigheid in de val lokt. Ik bekijk mijzelf dan alsof ik geen handen heb, geen ogen, geen vlees, geen bloed, geen enkel zintuig, en alsof ik ten onrechte meen dat ik dit alles wel heb. [...] Zoals een gevangene, die in zijn droom een gefantaseerde vrijheid genoot, bang is wakker te worden op het moment dat hij begint te vermoeden dat hij slaapt, en zo lang mogelijk aan die mooie illusies blijft vasthouden.

- René Descartes,

'Over dingen die in twijfel kunnen worden getrokken',
Meditaties over de eerste filosofie (1641)

DEEL EEN

Alles komt tot stilstand

NOOIT ZAL IK DE DAG vergeten dat het nieuws door de Appwereld gonsde.

Het was begin juni. Ik was een heel gewoon virtueel meisje, dat er net als alle anderen naar uitkeek uit te pluggen op haar zeventiende verjaardag. Ik kon niet wachten mijn echte familie weer te zien en te besluiten of het misschien, heel misschien, de moeite waard was om mijn echte ik te blijven. De zomervakantie was nog niet begonnen en de atmosfeer stond afgesteld op een aangename 21 graden. Ik was bij mijn beste vriendin Inara thuis. Haar ouders, mijn surrogaatfamilie, waren er ook. Ik was dol op het appartement van de familie Sachs met zijn uitzicht over de Stad, de kroonluchters en de witte pluchen meubels waar Inara en ik heerlijk op konden liggen als we ons huiswerk uploadden.

Wolken zweefden in plukjes voorbij en de verlichting van de gebouwen in de buurt begon te fonkelen. Ik duwde mijn handpalmen

tegen de kamerhoge ramen, keek naar het Empire State Building en liet mijn blik afdwalen naar de Water Tower, die hoog de lucht in stak en een glinsterend blauw oppervlak had dat leek te bewegen als oceaangolven. In de wijk waar de familie Sachs woonde, was de architectuur gecodeerd met een aantal opzienbarende gebouwen uit de Echte Wereld.

Inara kwam ook bij het raam staan en legde haar hand naast die van mij. De lengte van onze vingers was griezelig gelijk, onze huidskleur identiek, dezelfde tint Kaukasisch 4.0 als alle andere inwoners van de Stad. Haar ogen waren groen en die van mij blauw, haar haar was glanzend helderblond en dat van mij pikzwart, maar we hadden dezelfde standaardinstellingen qua lengte, gewicht en algemene aantrekkelijkheid als alle zestieners. Instellingen die bedoeld waren de veranderingen eruit te laten springen die apps aanbrachten aan ons uiterlijk. We waren zelfs op dezelfde dag jarig. En dat gold voor iedereen in onze klas. Er waren wat lichte leeftijdsverschillen onder zestieners, net als bij vijftieners, veertieners enzovoort, maar je leeftijd aanpassen aan een standaardinstelling hoorde gewoon bij het virtuele leven.

Dankzij standaardinstellingen was de Appwereld een prettige plek.

Er in de basis hetzelfde uitzien was een recht voor alle bewoners hier. Het beschermde mensen tegen de lukrake en vaak onrechtvaardige verschillen die bij het echte lichaam hoorden.

Apps zorgden voor alle tijdelijke verscheidenheid die je maar nodig kon hebben.

‘Ik denk dat we die Glitter-app moeten proberen voor Simons feestje volgende week,’ zei Inara. ‘Het lijkt me geweldig om van top

tot teen te glitteren. Dan móét Simon wel naar me kijken.'

'Je hoeft geen app te downloaden om aandacht te krijgen,' verzekerde ik haar. 'Je bent zo ook mooi.'

'O ja.' Inara moest lachen. 'Ik was even vergeten dat jij Miss Naturel bent.'

'Echt niet,' protesteerde ik. Maar ze had niet helemaal ongelijk. Ik zat me altijd af te vragen hoe ik eruitzag, en ook hoe Inara eruitzag. Hoe we er écht uitzagen. In wat voor lichaam zat ik? En leek mijn echte gezicht ook maar enigszins op het virtuele gezicht dat werd weerspiegeld in het raam? Je kon alle kanten op met een virtueel persoon, maar zolang er geen apps vermengd waren met je code, zou je virtueel zelf op je echte zelf moeten lijken, vooral de botstructuur van je gezicht. Maar totdat je uitplugde, kon niemand zeker weten in hoeverre dat waar was. Veel zeventieners waren bang dat ze, wanneer ze wakker werden in hun echte lichaam, zouden ontdekken dat ze lelijk waren.

'Misschien download ik dan de Nummer 1-hit-app.' Inara zat nog steeds te denken hoe ze indruk kon maken op haar crush Simon. 'Heerlijk toch, dat die oude nummers zonder moeite zo je keel uit komen?'

'Dat is misschien wel leuk,' zei ik in een poging haar wat meer bij te vallen.

'Kom, meiden! Het eten is klaar,' riep mevrouw Sachs vanuit de andere kamer. Ze downloadde altijd trendy maaltijden van apps van voormalige topkoks uit de Echte Wereld.

Inara keek me aan en rolde met haar ogen. 'Je hoeft niet zo te schreeuwen, mam, we horen je heus wel!' Ze ging over op privé-chat. *Ik hoop dat het eten vanavond beter is dan gisteren.*

Ik moest lachen toen de woorden in mijn hoofd verschenen. Veel mensen lieten hun geest open voor iedereen, maar ik liet alleen Inara toe. Ik haalde mijn hand van het raam en trok een wenkbrauw op. *Hè, chatte ik terug, vind je het niet lekker als alles wat op je bord ligt op je tong opeens vloeistof met een groentesmaakje wordt?*

Ik word misselijk als ik er alleen al aan denk. Inara tikte met een vinger tegen haar hoofd. In de virtuele wereld ervaar je buikpijn in je hoofd.

Ik haalde mijn schouders op. *Zo erg was het nou ook weer niet.*

Hou eens op met dat beleefde gedoe. Mijn moeder heeft echt feedback nodig.

Ja, chatte ik terug. Maar jij bent haar dochter, ik niet. Dus dat is jouw taak.

Inara's ouders waren altijd superaardig geweest, maar ik was geen familie en zou dat ook nooit worden.

'Skye? Inara?' Mevrouw Sachs verscheen in de deuropening. Aan de zijanten van haar hoofd glinsterden tienkaraats diamanten oorbellen. 'Hoe vaak moet ik jullie nog vertellen dat ik hier in huis geen privégesprekjes wil! Dat is ongeleefd.' Ze kniep haar ogen samen. 'Kom, opschieten. Het eten wordt koud.' Ze draaide zich om op haar naaldhakken.

Inara liep naar de eetkamer. 'Dat betekent in elk geval dat het eten warm is,' zei ze over haar schouder, deze keer hardop.

'Hoe was het vandaag op school?' vroeg meneer Sachs, die aan het hoofd van de tafel zat. Hij had zijn das losgetrokken en zijn colbertjasje over de stoelleuning achter zich gehangen. Meneer Sachs was het hoofd van de Kapitaalbank, de grootste financiële instelling in de Appwereld.

Met een vies gezicht bestudeerde Inara de trillende bruine massa op haar bord. ‘Doe niet zo saai, pap.’

‘Het ging wel,’ zei ik tegen hem. ‘We hadden een proefwerk appsorteren. Ik denk dat ik het wel goed heb gedaan.’

Meneer Sachs knikte glimlachend. ‘Mooi, mooi. Het is belangrijk om goed te kunnen appsorteren. De markt raakt verzadigd en dat wordt alleen maar erger. Iedereen probeert rijk te worden met de volgende nieuwe app.’

Inara prikte in het bruine goedje. ‘Zoals ik al zei, pap: saai.’

‘Zit niet te spelen met je eten,’ zei mevrouw Sachs.

‘Ik weet niet zo zeker of het wel eten is, mam.’

Verstoord keek mevrouw Sachs naar haar dochter. ‘Klaag nou maar niet. Er zijn mensen in deze Stad die niet genoeg verdienen om de nieuwste voedsel-apps te downloaden,’ zei ze. Maar daarna keek ze met net zo’n twijfelachtige blik als Inara naar de trillende bruine massa op haar eigen bord.

‘Kijk, daar is nog eens een fortuin mee te verdienen,’ zei meneer Sachs. ‘Als iemand zou uitvinden hoe je bijvoorbeeld een virtuele pizza maakt die hetzelfde smaakt en dezelfde consistentie heeft als een echte pizza, dan zou ik hier voor altijd kunnen wonen als een gelukkig man.’

‘Ik mis artisjokken,’ zei mevrouw Sachs. ‘En het knapperige van bijten in een echte appel. En het gevoel dat je krijgt van een goed rijpe, sappige perzik waar je vingers helemaal plakkerig van worden.’

Met een doffe klap liet Inara haar handen op tafel vallen. ‘Ehm, kunnen we nu alsjeblieft ophouden zulke smerige dingen aan tafel te bespreken?’

Meneer en mevrouw Sachs wisselden een weemoedige blik en glimlachten wat onnozel.

‘Ik vind het leuk om dingen over de Echte Wereld te horen,’ zei ik. Ik was een beetje jaloers. Inara had maar geluk met haar twee ouders. Mijn moeder en zus waren nooit ingeplugd, en wie mijn vader was, wist ik niet eens. Maar soms flitsten herinneringen aan mijn echte leven voorbij in mijn hoofd. Dingen als mijn moeders glimlach of de klank van de stem van mijn oudere zus. Het gevoel van zand tussen mijn tenen op het strand of de woorden die mijn moeder me altijd toefluisterde voor ik ging slapen. *Blauw als de zee en blauw als de lucht, blauw als je saffierkleurige ogen.* Ik had ook nog vage herinneringen aan mijn echte lichaam, met magere armen en benen en lang, donker haar.

‘Ik ben blij dat ik een baby was toen deze twee mafkezen me inplugden,’ vervolgde Inara. ‘Ze hebben me gered van dat hele dubbelewereldcomplex.’

‘We zijn geen mafkezen,’ zei meneer Sachs. ‘We zijn je ouders.’

Inara rolde met haar ogen. ‘Precies.’

Ze pakte haar vork op, maar leek zich niet tot eten te kunnen zetten. ‘Echt, mam, wat gaan we nou eigenlijk in onze code stoppen?’

Ik probeerde niet te lachen, want ik wilde niet onbeleefd zijn.

En op dat moment plopte het signaal voor een nooduitzending op in de eetkamer. Boven de eettafel verscheen een hologram van Jonathan Holt, de premier van de Appwereld.

Het bestek kletterde op de borden.

Ooit waren nooduitzendingen zeldzaam, maar de laatste tijd leek het steeds vaker te gebeuren.

‘Medeburgers,’ begon premier Holt, ‘zoals jullie weten neemt de onrust in de Echte Wereld toe. Er zijn hoeders die niet meer in onze levenswijze geloven en die van mening zijn dat we door dit virtuele leven de essentie van het mens-zijn aantasten. Er zijn hoeders die ontevreden zijn over de hoge kosten om je hier bij ons te voegen. Maar ik kan u verzekeren dat er ook trouwe hoeders zijn, die nu, op dit moment, over de plugs waken.’

Mevrouw Sachs reikte over de tafel naar Inara’s hand. Ik wachtte tot ze die van mij zou pakken.

Dat deed ze niet.

Er was een lange pauze. Jonathan Holt aarzelde. We wachtten. En we wachtten.

Meneer Sachs had een hand op de schouder van zijn vrouw gelegd en in de andere hield hij zijn servet stevig vast. ‘Alsof het nog niet erg genoeg is dat die hoeders onze kinderen proberen over te halen om uit te pluggen voor dienstplicht.’ Even dwaalde zijn blik af naar Inara en toen keek hij weer naar het hologram. ‘Er komt een dag dat ze een stap verder gaan en de oorlog verklaren,’ vervolgde hij. ‘Onze tech-specialisten moeten opschieten met de Verlossing. Als we niet meer beperkt worden door onze trage lichamen, kunnen de hoeders ons niks maken.’

Mijn mond viel open. Ik had meneer Sachs nog nooit zo horen praten.

‘Sam,’ siste mevrouw Sachs tussen opeengeklemd kaken door. Ze greep de pols van haar man. ‘Vergeet niet wie er meeluistert.’

Opeens keken Inara en meneer en mevrouw Sachs naar mij.

Mijn moeder en zus waren hoeders. Ze hadden zich vrijwillig

aangemeld om aan de plugs te werken, zodat ze mij een beter, virtueel leven konden bieden.

Het hologram fonkelde en kraakte. Jonathan Holt haalde diep adem. ‘Tot mijn spijt moet ik u melden dat de grens tussen de werelden is gesloten,’ kondigde hij met schorre stem aan. ‘Voor de veiligheid van onze kinderen is alle toekomstige dienstplicht geannuleerd. Vanaf dit moment is zowel uit- als inpluggen verboden.’ Het hologram van Jonathan Holt flikkerde in het licht van de kroonluchter. ‘Dit was geen makkelijke beslissing. Zoals velen van jullie weten is mijn enige zoon op dit moment bezig met zijn dienst. Dit betekent dat hij nooit meer terugkomt. Mijn vrouw en ik zijn hem voor altijd kwijt.’ De premier schraapte zijn keel. ‘Mijn familie zal, net als vele andere families, de komende dagen gebukt gaan onder een gedeeld verdriet.’

Inara draaide zich naar mij. Haar ogen straalden pure paniek uit. ‘Skye?’

Ik kon niks zeggen. De woorden wilden gewoon niet komen.

Dienstplicht was *geannuleerd*?

Ik mocht niet uitpluggen... *nooit*?

Ik voelde me wazig en vloeibaar. Mijn handen waren bedekt met tranen, er kwam een waterval uit mijn ogen, het verdriet spoelde mijn hoofd uit. Toen ik weer opkeek naar het hologram, gebeurde er iets vreemds, iets wat zowel verwarrend was als schokkend.

Jonathan Holt staaarde me recht aan.

Toen zijn ogen die van mij ontmoetten, was er even iets van schuld in te zien.

Maar dat kon helemaal niet. Mijn verbeelding ging met me aan de haal.

De premier liet zijn hoofd hangen. 'Dat is alles voor vanavond. Bedankt voor uw aandacht. Ik laat u in vrede en stabiliteit achter bij de apps,' zei hij.

Toen ging het hologram uit.

2

Voyeurs

‘IK WIL NU ECHT niet appen, Inara.’

Alles aan mijn virtuele ik voelde zwaar aan. Alsof er stenen op mijn code waren gestapeld. Ik ging met mijn vingers langs het smeedijzeren hek rond het park vlak bij het appartement van de familie Sachs. Na de aankondiging van de premier had ik wat frisse atmosfeer nodig gehad, en Inara had erop gestaan met me mee te komen. Eigenlijk wilde ik alleen zijn om na te kunnen denken. Maar ik kon nooit nee zeggen tegen Inara.

‘Pas op,’ zei ze.

Net op tijd dook ik weg voor een skater met felblauw lang haar die op een neonpaars board over mijn hoofd zoefde. Zijn virtuele huid zat onder de wervelende tattoos.

Mensen liepen rond alsof het niks uitmaakte dat de grenzen waren gesloten, alsof ze de aankondiging van Jonathan Holt niet hadden gehoord, terwijl dat natuurlijk niet zo was. Niemand kan

ontsnappen aan een universele uitzending. Op dit tijdstip leek de Stad een grote kermis. Dat had ik altijd leuk gevonden aan deze wereld, maar vanavond voelde het vreemd. Fout.

Inara liep voor me uit en draaide zich de hele tijd om om te kijken of ik haar nog wel volgde. Ze was helemaal hyper. We hadden al twee dagen niet geappt. Voor ons was dat een record.

‘Ik weet dat je niet kunt wachten om te appen,’ zei ik tegen haar. ‘Maar ik wil niet. Niet na wat er is gebeurd.’

‘Toe, Skye. Ik betaal.’

Ik had moeite met ademen. ‘Jij betaalt altijd.’

Inara hupte van haar ene voet op de andere. ‘Je kunt wel wat lol gebruiken. Het is de perfecte afleiding.’ Haar armen begonnen te trillen. ‘Bovendien krijg ik nog ontwenningverschijnselen als ik niet snel download.’

‘Die heb je al,’ zei ik.

Er plopte een icoontje op in de lucht. Inara met haar smachtende code greep het meteen. Een opgewonden zucht ontsnapte aan haar lippen. Voor me verscheen een tweede icoontje. Gouden vleugels flapperden en wenkten. Het was een engel-app. Ik dook eronderdoor, maar hij volgde me. Hij zoemde in mijn oren en ik sloeg hem weg. Toen het icoontje terug was, racete het heen en weer, en schoot door mijn haar. ‘Ga van me af,’ gilte ik met zwaaiende handen. Eindelijk drong het door en kwam het icoontje tot rust boven mijn linkerschouder.

Het was tenminste gestopt met bewegen.

Inara was klaar met downloaden. Op haar rug klapten twee gevederde vleugels uit, hoog en breed, glinsterend in het avondlicht. Er was een nieuwe glans verschenen op haar huid. ‘Toe nou, Skye.

Je bent dol op vliegen. Dan heb je even afleiding van wat er is gebeurd.' Ze kon nauwelijks met haar voeten op de grond blijven. 'We voelen ons toch altijd beter van appen?'

Een van de vleugels van het icoontje sloeg tegen mijn oor. Boos keek ik ernaar en ik tilde mijn arm op alsof ik een klap wilde uitdelen. Het kromp ineen en vluchtte naar een veiliger afstand. 'Het spijt me, maar ik kan het gewoon niet. Ik bedoel, ik heb net te horen gekregen dat ik mijn familie nooit meer zal zien.'

Inara greep mijn hand en gaf er een kneepje in. Haar huid was doorschijnend en licht geworden, haar vingers zweefden richting de hemel en namen mijn vingers mee. Toen haar hand ter hoogte van mijn schouder was gekomen, liet ze me los. 'Nee, ik ben de gene die spijt heeft. Het was niet mijn bedoeling zo ongevoelig te zijn.'

Het icoontje dat voor mij was bedoeld, verdween.

'Ik loop nog wel een stukje met je mee,' vervolgde ze. 'Maar Simon heeft me een bericht gestuurd; hij vraagt of ik met hem wil afspreken op de Sears Tower om samen te gaan vliegen. En ik wil hem écht graag zien.'

'Ga maar,' zei ik met mijn ogen op de stoep gericht. 'Het is oké. Ik wil niet dat je te laat komt.'

'Echt?' Inara's stem zweefde van boven naar me toe. 'Vind je het niet erg?'

Ik keek omhoog naar mijn beste vriendin. Zag haar glanzen als een zilveren ster in de avondlucht. Inara was prachtig als ze appte. Ik voelde me zo onbenullig naast haar, op elke mogelijke manier. 'Het komt wel goed met me.'

Inara vloog naar beneden en probeerde me een knuffel te geven.

Ze sloeg me bijna omver met haar vleugels. ‘Sorry!’

Ik probeerde te lachen, maar het klonk eerder alsof ik stikte. ‘Ganou maar naar Simon voor je echt iets kapotmaakt. Doe hem de groeten van me.’

‘Oké.’ Haar voeten waren al van de grond. Ze stond op het punt weg te vliegen, toen ze zich nog één keer naar me omdraaide en stil bleef hangen. ‘Ik weet dat je overstuur bent, Skye, en dat ben ik ook.’ Haar wimpers knipperden en glinsterden. ‘Maar echt, ik denk dat het beter is als niemand uitpluigt voor dienstplicht. Als dit allemaal voorbij is, zul je het daar uiteindelijk wel mee eens zijn. Dat beloof ik.’ Toen draaide ze zich snel om en vloog weg.

In een waas liep ik naar huis. Zelfs de sterren konden me niet afleiden van de gedachten die door mijn hoofd wervelden. Dienst was *geannuleerd*. Mijn moeder en zus weer zien, was *geannuleerd*. Ontdekken wie ik echt was, was *geannuleerd*. Toen ik aankwam bij het Solo-huis, stond het hoge geraamte te stralen door de lichtjes in de ronde ramen. Ik ging naar binnen en mijn ogen vielen op de bekende, felgekleurde stoelen, die als reuzenbellen uit de vloer tevoorschijn kwamen, en op de grote glazen koepel boven mijn hoofd, waar je de lucht doorheen zag. Normaal gesproken vond ik troost bij dit soort dingen, maar nu voelde ik alleen maar chaos.

Adam Sheridan was een scène aan het schoppen in de hal.

‘Het is niet eerlijk!’ Zijn stem bulderde. Hij had vast een versterker-app gedownload. Hij leek groter, sterker en langer dan gewoonlijk. Adam was net als ik een solo, dus hij was zo’n beetje alleen in de Appwereld. Maar volgens mij had hij ook niet veel

familie waar hij naar terug zou kunnen in de Echte Wereld. ‘Dit mogen ze ons niet aandoen! Dienst is een basisrecht! Ze kunnen de anderen niet tegenhouden weer in te pluggen!’

Een paar van de andere solo’s juichten.

Maar een heleboel bleven stil.

Adams huid begon rood te worden. Hij had zijn handen tot vuisten gebald, alsof hij op het punt stond iemand te slaan. Alsof hij ruzie zou gaan schoppen. ‘Onze mede-zeventieners moeten toestemming krijgen om terug te komen! We mogen dit niet toelaten!’

Er klonk wat zwak gejuich, en op dat moment schoot het me te binnen. Adam had een vriendin die uitgeplugd was voor dienst. Parvda heette ze. Nu de grens gesloten was, zou hij haar nooit meer zien. Ik zag Adam instorten, met zijn hoofd in zijn handen. Er schoten vlammen uit zijn virtuele lichaam en iedereen rende bij hem uit de buurt.

Zo veel woede zien was zeldzaam.

Ik was een uur geleden bijna in tranen opgegaan, en ik vroeg me af hoeveel meer er zouden bezwijken aan zo’n soort reactie. De manier waarop onze code reageerde op intense emoties maakte ons zo kwetsbaar, zo naakt. Zo onmogelijk te controleren. Ik duwde mezelf door de menigte om Adam heen, ging voor hem staan en stak mijn hand door het vuur, legde hem op zijn rug. Het brandde even, maar ik wist dat het gevoel niet zou aanhouden.

Achter me fluisterde iemand: ‘Waarom doet ze dat?’

Ik knielde naast hem neer. ‘Adam, als je wilt praten...’

Zijn handen gleden van zijn gezicht. Zijn mond was een boze, rode veeg. ‘Laat. Me. Met. Rust.’

Ik stond op en strompelde achteruit. ‘Ik wilde alleen maar

helpen. Ik... Ik wilde niet...' Ik hield mijn mond. Adam zat me boos aan te kijken. 'Weet je? Laat ook maar.' Ik draaide me om. De solo's om Adam heen waren alweer doorgelopen, afgeleid door iets anders.

In de hele hal waren mensen beelden uit de cloud aan het downloaden. Live-hologrammen van de familie Holt werden de ruimte in geprojecteerd. Daar was Lady Holt, de vrouw van de premier, met een betraand gezicht. Ze liep snel over een van de boulevards in de Kring, de wijk waar Inara woonde, met de kraag van haar jas strak om haar nek en gezicht geslagen. Een menigte voyeurs liep fluisterend en wijzend achter haar aan.

'Alstublieft.' Ze trok de kraag verder op. Haar stem klonk gebroken. 'Mijn zoon...'

Lady Holt kon smeken om privacy wat ze wilde, maar in de Appwereld was er voor bekende mensen geen mogelijkheid zich ergens te verstoppen. Mensen bedachten steeds nieuwe aliassen om niet gevonden te worden, maar beroemdheden en leden van de regering konden dat niet maken. De familie Holt zeker niet.

In een ander hologram zat Jonathan Holt in zijn eentje in een restaurant, de ruimte in starend, op zijn vrouw te wachten misschien. Andere eters schreeuwden boos over de veiligheid van onze lichamen aan de plugs.

Een man schudde met zijn vuist. 'We hadden onszelf allang moeten bevrijden uit handen van de hoeders!'

'De Race naar de Verlossing moet gewonnen worden!' gilde een vrouw halverwege de ruimte.

Maar een andere man liep naar het tafeltje van de premier en stak zijn hand uit. 'Goed gedaan, de grenzen sluiten.'

Jonathan Holt stond half op en leek in de war. Hij greep de uitgestoken hand.

De man glimlachte, waarbij zijn tanden te zien waren, die net zo helder en wit waren als zijn pak. 'We hebben al genoeg arme virtuelen die aalmoezen van ons willen. We hebben er geen behoefte aan dat nog meer solo's de economie een slag toebrengen.' Er kwam nog een man achter hem staan, die ongeveer hetzelfde zei. Hij droeg ook een pak, net zo'n grijs pak als meneer Sachs aanhad als hij naar de bank ging. Jonathan Holt glimlachte niet terug naar de mannen. Hij leek geschokt. Maar hij schudde hun wel de hand.

Ik keek om me heen naar de andere solo's. De meesten stonden stil te kijken naar de mensen die een rij vormden om de premier te feliciteren met zijn beslissing, maar Cecily Gomez was net zo rood als Adam voordat hij in brand was gevlogen.

'Wij zijn tenminste eerlijk,' riep ze naar het hologram. 'Eerlijker dan de rijken!'

'Ze doen net alsof we wetteloos zijn,' zei Jayson Venice voor hij ervandoor ging. Wettelozen weigerden de voorschriften te gehoorzamen die bedoeld waren om onze wereld orde en structuur te geven. Ze woonden in een deel van de Stad dat de Zonderlingwijk werd genoemd.

'Ik verveel me,' klonk een mannenstem links van me.

Ik draaide me om en zag een grote groep solo's om het hologram van een jongen staan. Hij was lang en slungelachtig, en droeg een uniform van de onderachttieners die op Scheppers zitten, de school voor kinderen uit de meest prestigieuze families in de Appwereld. Zijn donkere, slordige haar viel in golven om zijn

gezicht. In zijn jasje met gouden bies stond hij onderuitgezakt tegen een muur op de binnenplaats geleund, handen in zijn zakken.

Het was Rain Holt.

De zoon die aan de verkeerde kant van de grens was achtergelaten.

Al zolang ik me kon herinneren waren alle meisjes en jongens die ik kende geobsedeerd geweest door Rain. Hij was het droomvriendje, de ster der sterren, de kroonprins van iedereen van twaalf tot negentien jaar. Er waren mensen die hun laatste beetje kapitaal zouden weggeven om de kans te krijgen vijf minuten met hem alleen te zijn. Inara downloadde de hele tijd apps die beloofden een meisje alles te leren wat ze moest weten om zijn aandacht te trekken.

Toen Inara en ik dertien waren en Rain veertien, waren we net zulke voyeurs als de rest van zijn miljoenen fans. We keken een keer naar hem toen hij in de superexclusieve club De Parachute was. Die was voornamelijk beroemd omdat hij zich zo hoog in de lucht bevond dat het leek alsof je op de maan aan het feesten was. Als je naar huis wilde, moest je een app downloaden waarmee je weer naar de aarde kon springen. Het kostte een fortuin om daar binnen te komen, laat staan om daarna weer naar huis te gaan.

‘Ik kan niet geloven dat hij met haar uitgaat,’ had Inara gesnikt.

Rain was uit met Lila, een sterretje dat beroemd was geworden door als eerste veertiener haar gedachten open te stellen voor alles en iedereen. Ze gaf mensen letterlijk toegang tot alles wat maar door haar hoofd ging, elke observatie, elke gemene gedachte die ze ooit had gehad over de meisjes om zich heen. Het was door Lila dat Volledige Toegang een trend was geworden. Zo heet het als je

je hoofd openlaat. Maar het lukte niemand om zo beroemd als Lila te worden. De eerste zijn heeft zo zijn voordelen in de Appwereld.

Lila en Rain stonden op de dansvloer. Ze zeiden niet veel, maar stonden wat te wiegen.

Inara kon het niet hebben. ‘Ze poseren alleen maar voor voyeurs. En zij is zielig.’

Het interesseerde Rain allemaal niks, hij zou geen moeite doen om te poseren, dacht ik, maar ik zei het niet hardop.

Daar zaten we dan, met z’n tweeën op de bank in de zitkamer, wachtend tot er iets interessants zou gebeuren. Mevrouw Sachs had van die bolletjes gesmolten chocola voor ons gedownload en die gooiden we achter elkaar naar binnen. Duivelse Drups heetten ze. Ik begon weg te dommelen, maar toen zoog Inara ineens haar adem naar binnen.

‘Hij gaat haar zoenen,’ fluisterde ze. ‘Ik haat dat kind. Waarom heeft zij zo veel geluk?’

Samen keken we naar Rain en Lila, die steeds dichterbij elkaar kwamen, totdat ze hun hoofd opzij bogen, en hun lippen elkaar raakten. Door het gebrek aan zwaartekracht kostte het ze wat moeite hun monden op elkaar te houden. Ze bleven maar van elkaar wegdrijven. Lila greep zelfs Rains hoofd vast om dat tegen te gaan. En al snel zoenden ze erop los voor de ogen van hun voyeurs.

Inara zuchtte lang en diep. ‘Ik wou dat er een app bestond die me zou helpen om niet meer om Rain te geven. Het lijkt wel of van hem houden in mijn code zit of zo.’ Ze stak haar hand uit om het hologram aan te raken, en het verdween. ‘Ik kan er niet meer naar kijken. Ik word er helemaal niet goed van.’

Omdat ik niet wist wat ik moest zeggen, deed ik het enige wat ik kon bedenken en sloeg mijn armen om Inara heen. Ze liet haar hoofd tegen mijn schouder vallen. Uiteindelijk gingen we over andere dingen praten, en aten Duivelse Drups tot ze allemaal op waren.

Mijn ogen vlogen door de hal. Veel solo's waren opnames aan het downloaden van Rains leven van voordat hij was uitgeplugd. Uit het niets verschenen overal hologrammen van hem. Rain die met een groep Scheppers-leerlingen over straat liep; Rain in weer een andere hippe club in de Stad; Rain die daar gewoon stond, terwijl hij zijn haar keer op keer uit zijn gezicht veegde.

Sommige solo's huilden.

Ik probeerde niet met mijn ogen te rollen. Rain was altijd al de jongen geweest die het meest werd opgezocht in de cloud. Mensen schakelden in en hoopten dat hij misschien, heel misschien, zou merken dat ze hem bekeken. Want als voyeur zag je natuurlijk degene die je volgde, maar zij konden jou ook zien. Bij beroemdheden keken zo veel mensen tegelijkertijd dat het zo goed als onmogelijk was dat ze jou eruit zouden pikken in de menigte. Maar er bestonden magische verhalen over mooie, bekende jongens of meisjes die opeens een van hun voyeurs opmerkten. Hem of haar écht zagen. En dan werd die onbekende ineens uit de vergetelheid geplukt, en verkozen om speciaal te zijn. Een heleboel onderachtieners droomden ervan dat zo iets hun zou gebeuren met Rain.

Ik neem aan dat dat nu nooit meer zou kunnen.

'Ik verveel me,' zei Rain weer, toen de hologram-clip automatisch werd herhaald.

Ik had deze opname eerder gezien. Hij was van ongeveer een jaar geleden en was binnen een paar minuten viral gegaan, omdat wat er gebeurde een flink schandaal had opgeleverd. Deze keer bleef ik samen met alle anderen in de hal kijken.

Een groepje meisjes stond om Rain heen op het schoolplein. Hun oogmake-up paste bij de vele kleurige rozen die langs het latwerk op de muur omhoogklommen naar een afdakje. Hun lange, slanke benen staken onder de rokjes van hun uniform uit, en ze hadden van die hoge supermodel-jukbeenderen die alleen in de codes van de rijksten der rijken voorkwamen. Voor die perfectie had je genoeg kapitaal nodig om chirurgie-apps te kopen die je maar één keer hoefde te downloaden en dan waren de veranderingen permanent. Een paar jongens stonden een stukje verderop jaloers naar Rain te kijken, terwijl ze deden alsof ze niet geïnteresseerd waren. Ook zij hingen tegen de muur aan.

Een meisje met lang rood haar, dat er net zo verveeld uitzag als Rain, bestudeerde haar groene glitternagels. Het was Lacy Mills, de dochter van Bryce Mills, baas van de pornografie-appindustrie, een man die in onze wereld zowel gehaat als geprezen werd. 'Laten we iets ultraspannends downloaden zodra we uit school zijn,' zei ze.

Rain keek haar niet eens aan. 'Nee.'

De andere meisjes lachten, alsof hij een grap had gemaakt.

Lacy keek naar hem op. 'Hoe bedoel je, nee?'

'Ik ben de apps helemaal zat. Ze zijn allemaal hetzelfde.'

Een mooi, donkerharig meisje streelde met een vinger over Rains wang. 'Dat zei je gisteravond anders niet.'

De andere meisjes lachten weer, maar Lacy's ogen gloeiden van jaloezie.

‘Ik meen het,’ zei hij.

Het gelach stierf weg.

Rain draaide zich om. Hij keek recht in de lens van de paparazzi-camera die hem overal volgde. Die zou onzichtbaar moeten zijn, met een lens die zo klein was als een speldenknop, maar Rain wist op een of andere manier exact waar hij moest kijken. ‘Om precies te zijn heb ik een besluit genomen en ik wil dat de hele Appwereld het weet.’

De meisjes hingen aan zijn lippen.

De jongens deden niet langer alsof ze ongeïnteresseerd waren.

‘Ik heb besloten in dienst te gaan,’ zei Rain. ‘Op de dag dat ik zeventien word, ga ik uitpluggen.’

‘Dat kun je niet maken!’ riep het donkerharige meisje.

‘Waarom zou je uitpluggen?’ Lacy’s lange nagels gleden groen door de lucht. ‘Dienst is voor *solo*’s. Voor mensen die het zich niet kunnen veroorloven eronderuit te komen. Voor de *armen*.’

De paar jongens kwamen dichterbij staan. Een van hen merkte snerend op: ‘Is er iets wat je ons nog moest vertellen, Holt? Klinkt je pappies brandkast soms wat hol?’

‘Dienst is voor iedereen,’ zei Rain onbewogen. ‘Voor alle onderachttieners die de Echte Wereld willen ervaren.’ Weer keek hij recht in de lens. ‘En. Ik. Wil. Mijn. Ervaring.’

De clip zoemde en stierf weg, en begon toen weer van voren af aan.

Er kwamen meer solo’s kijken naar de herhaling.

Op het moment dat dit voor het eerst werd uitgezonden, kon niemand geloven dat de zoon van de premier zojuist had aangekondigd dat hij zou uitpluggen. Lacy Mills had gelijk: alleen de armen

gingen terug naar de Echte Wereld. En als we dat doen, is dat omdat we familie willen bezoeken of omdat we niet genoeg kapitaal hebben om bij te dragen aan onze vrijstelling. Zo'n beetje alle solo's in deze ruimte hadden een zelfde soort geschiedenis als ik: broers en zussen, moeders en vaders die ze niet meer hadden gezien sinds ze drie of zeven waren; familie die sommigen zich niet meer konden herinneren omdat ze te jong waren geweest. Dienst betekende voor ons echt iets.

Rain Holt had niet zo'n excuus.

Hij had vast een of andere verborgen bedoeling met deze stunt.

Maar niemand kreeg ooit een verklaring die ergens op sloeg. Jonathan Holts enige commentaar was dat hij zijn zoon zou missen als hij weg was. Ik vroeg me af of Rain zijn familie wilde straffen door zijn plannen openbaar te maken voor ze hem van gedachten konden laten veranderen. Hij moest weten dat het, nu dit eenmaal bekend was, een nog veel groter schandaal zou zijn als zijn vader hem tegenhield dan wanneer hij hem liet gaan. Als de premier zijn zoon probeerde te weerhouden in dienst te gaan, omdat het gevaarlijk was of omdat het iets was wat alleen arme solo's deden, dan zou hij zijn meer sociaal bewuste aanhangers tegen zich in het harnas jagen.

Een vlaag van woede brandde in mijn binnenste. 'Net goed,' zei ik tegen niemand in het bijzonder.

Een solo in de buurt, Sateen, keerde zich naar me toe. Ze had net als Inara lang blond haar, maar was alledaagser, minder opzichtig. 'Wat zei je daar, Skye?'

Het hologram van Rain was net weer op het punt aanbeland waar Lacy Mills haar glitternagels bestudeerde. 'Rain is uitgeplugd

omdat hij zich verveelde,' zei ik. 'Omdat hij zo rijk is dat hij niks beters te doen had dan een tijdje verdwijnen. Hij is zo arrogant. Ik ben blij dat hij wordt gestraft.'

Sateen bestudeerde me. 'Dat kun je niet menen. Hij is ook gewoon een jongen met een familie die hij nooit meer te zien krijgt. Hij is net als wij.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Rain Holt is níét net als wij.' Sateens wenkbrauwen gingen omhoog, dus ik legde uit: 'Je hebt al die mannen gehoord die Jonathan Holt feliciteerden met het sluiten van de grenzen. Ze willen voorkomen dat er meer mensen zoals wij hier komen. Wij zijn écht niet zoals Rain. Voor mij is uitpluggen nooit een grap geweest. Dienst was de enige manier waarop ik mijn moeder en zus ooit weer zou kunnen zien.'

Sateen legde een hand op mijn arm. 'Je bent overstuur, Skye. Deze avond is voor een heleboel van ons een teleurstelling en een schok geweest. Ik begrijp dat je kwaad bent, maar reageer het niet af op het lijden van iemand anders.' Ze was zo rationeel en redelijk. Zo aardig.

Door haar woorden nam mijn woede iets af, maar niet helemaal. 'Rain Holt is niet in staat tot lijden. Hij is altijd zo... ongevoelig.' Ik vouwde mijn armen over elkaar. 'Ik kan mezelf er gewoon niet toe zetten medelijden met hem te hebben, oké? Als ik daarvoor een slecht mens ben, dan moet dat maar.'

'Je bent geen slecht mens,' zei Sateen. 'Maar dat was hij ook niet.'

Even deed ik mijn ogen dicht. Probeerde me af te sluiten voor het hologram dat overal om me heen te horen en te zien was. 'Ik wil dat deze dag voorbij is. Ik ga naar mijn kamer om mezelf op de slaapstand te zetten.'

Sateen glimlachte vol sympathie naar me. ‘Morgen voel je je vast beter.’

‘Ja,’ zei ik, maar ik betwijfelde het. Hoe kon ik me nou beter voelen als mijn enige kans om mijn familie ooit weer te zien me zojuist ontnomen was? Voordat Sateen weg kon lopen, hield ik haar tegen. ‘Het spijt me ook voor jou.’

Ze hield haar hoofd iets scheef en fronste haar voorhoofd. ‘Voor mij?’

‘Je kunt niet meer uitpluggen. Jij zult je familie ook niet meer zien.’

Sateens gezicht lichtte op. ‘Eigenlijk zag ik op tegen dienst. Ik ben zo opgelucht over het bericht van de premier. Stel je voor, een héél jaar zonder apps en het comfort van virtueel leven? Ik ging het alleen maar doen omdat het verplicht was. Maar gelukkig voor mij is die verplichting nu van de baan, en daarmee ook het schuldgevoel!’

Geschrokken deed ik een stap achteruit. ‘O. Ik... Ik...’

‘Veel solo’s denken er net zo over, meer dan je zou verwachten,’ zei ze, toen ik niet verder kwam dan dat gestotter. Daarna liep ze de andere kant op.

‘Ik verveel me,’ zei het hologram van Rain voor de vierde keer, of misschien wel de vijfde. Ik legde mijn handen over mijn oren, ook al hielp dat niet. Rains stem bleef door mijn hoofd echoën.

Ik moest hier weg.

Een ander hologram trok mijn aandacht toen ik op het punt stond de hal te verlaten. Ik bleef staan om te kijken. Ik kon gewoon niet anders.

Rain was met vrienden aan het gamen. Hij zag eruit als een

boogschutter en liep met zijn pijl en boog in de aanslag door een bos vol hoge, dunne bomen bedekt met een spookachtige witte schors. Ik wist precies waar hij was en wat hem ging overkomen. Het was een van mijn favoriete games. Veel mensen van mijn leeftijd kozen het liefst apps waarmee ze hun uiterlijk en persoonlijkheid konden veranderen, maar ik gaf de voorkeur aan apps waarin ik zo snel als een gazelle kon rennen of als een vis diep en ver de oceaan in kon zwemmen. Ik was dol op goede surf-apps als ik zin had om lol te maken, en ik had een goed gevoel voor gevaar en voor de juiste manier om een doolhof of onbekend terrein te verkennen.

In het hologram dook Rain weg voor een sneeuwwitte tijger die brullend op hem afkwam. Het beest verging tot stof nadat Rain hem moeiteloos een pijl in de rug had geschoten.

Een groot deel van me wilde niets liever dan Rain te zien falen bij een game waar iemand als ik zo goed in was. Er stonden hem meer beesten te wachten. Een paar zouden er nu al snel aan komen.

Een takje knapte. Toen nog één.

Rain keerde zich naar het geluid toe.

En weer leek hij recht in de kleine cameralens te staren.

Recht naar ons. De mensen die allemaal naar hem keken.

Of misschien niet allemaal.

Mijn hartslag versnelde.

Voor de tweede keer die avond kreeg ik het ongemakkelijke gevoel dat een van de Holts naar me keek. Dat van al die miljoenen voyeurs Rain juist mij zag. Logica vertelde me dat dat nu net zo onmogelijk was als net. Nu zelfs nog onmogelijker, omdat dit

hologram een herinnering was. Rain kon mij niet uit de menigte pikken omdat dit niet live was.

Maar terwijl ik daar stond, gevangen in zijn blik, leek het toch echt zo.

Weer knapte er luid een tak.

Rain keerde zich naar het geluid toe en het gevoel verdween.

De laatste kinderen

DE VOLGENDE MORGEN stond er een menigte te wachten buiten het Solo-huis. De toegestroomde mensen begonnen hun aanval op het moment dat ik de deuren door liep het zonlicht in.

‘Gefeliciteerd,’ schreeuwde iemand naar me.

De mensen brulden.

Gefeliciteerd?

Ik keek om me heen, op zoek naar een weg door de drukte. Inara en ik ontmoetten elkaar meestal aan het eind van de straat. De enige open ruimte was in het midden van de straat, dus daar ging ik heen. Andere solo’s liepen achter me aan.

Cecily Gomez liep vlak achter me. ‘Dit is belachelijk.’

‘Ik weet niet eens wat dit is,’ zei ik. Als solo’s waren we er niet aan gewend bekeken te worden. Solo’s trokken geen voyeurs aan. ‘Ze juichen voor ons alsof we beroemdheden zijn.’

Jayson Venice kwam naast ons lopen. 'Waar hebben we dit aan verdiend?'

Cecily haalde haar schouders op. 'Dat we geen geld meer opslurpen nu dienst is geannuleerd?'

'Nou, wat het ook is,' zei hij, 'ik vind het wel grappig.'

Ik keek naar hem. 'Vind je dit grappig?'

Jayson haalde zijn schouders op. 'Mijn surrogaatfamilie heeft voor het eerst in twee jaar contact met me opgenomen, omdat ze wilden weten of ik blij was met het sluiten van de grenzen.'

'Die van mij ook,' zei Cecily beledigd. 'Het verbaasde me dat ze nog wisten hoe ik heet.' Ze keek me aan. 'Dat probleem hebben we tenminste niet allemaal.'

'Ik weet dat ik geluk heb met de familie Sachs,' erkende ik.

Terwijl ik me van haar afwendde zocht ik in de menigte naar Inara. Dat was het moment dat ik de posters begon te lezen die mensen omhooghielden.

Jullie zijn gered! stond er op één.

Een andere zei: *Onze onderachttieners zijn bevrijd!*

Afgelopen met afkopen! stond op een andere.

De menigte zag het sluiten van de grenzen als iets om te vieren. Een excuus voor een dagje vrij. Een aantal inwoners had apps gedownload waarmee ze hun haar groen of blauw hadden geverfd, zodat ze zouden opvallen. Er waren mannen gekleed in smoking en hoge hoed, en best veel vrouwen hadden glinsterende juwelen om hun armen en hals, en bontjasjes om hun schouders, waarvan de dierenkoppen met nog steeds knipperende ogen op hun borst bengelden. Ze hadden lange dunne champagneglazen in hun hand met een goudkleurig, bruisend en bubbelen drankje erin.

Ze juichten en proostten.

Er werden leuzen geroepen terwijl we voorbijliepen. ‘We zijn eindelijk vrij! Júllie zijn vrij!’

‘Geen dienst meer!’

‘Einde van het uitpluggen!’

‘Het lichaam is levensgevaarlijk!’

‘De Race naar de Verlossing moet gewonnen worden!’

Een man in een glitterpak pakte mijn hand. ‘Gefeliciteerd,’ zei hij opgetogen. ‘Je bent een van de laatste onderachtieners die ingeplugd zijn!’

Ik trok mijn hand weg en bleef doorlopen. Hij had natuurlijk gelijk. Nu de grenzen gesloten waren, zou er niemand meer naar de Appwereld uploaden. Binnen twintig jaar zouden er geen onderachtieners meer zijn, want dan hadden ook de jongsten onder ons de volwassen leeftijd bereikt. De man zei het alsof het iets goeds was dat de bevolking begrensd zou worden.

Mensen strooiden met confetti en slingers.

Dacht iedereen er zo over?

Woede flitste door mijn hoofd. Nu de dienstplicht was geannuleerd zouden de rijken nog rijker worden. Ze zouden geen kapitaal meer uit hoeven geven om te voorkomen dat hun kinderen uitplugden.

Nou, fijn voor ze.

Ik liep snel door, terwijl ik mijn vingers door mijn haar haalde in een poging de gekleurde stukjes papier die erin vastzaten los te krijgen. Mijn ogen prikten, maar ik deed mijn best mijn emoties weer onder controle te krijgen. Ik zou niet toelaten dat deze mensen me van streek maakten. Ik keek om me heen naar mijn

mede-solo's, in de hoop een begrijpende blik op te vangen.

Wat ik zag was schokkend.

Sateen liep een stukje verderop. Ze glimlachte en zwaaide als een soort koningin naar het publiek.

En toen zag ik opeens de apps.

Iemand wierp Sateen een icoontje toe en dat ving ze, met een grote grijns naar de gratis download in haar handen. Ze stopte hem weg in haar account, en toen ze opkeek, kwam er weer een haar kant op. Andere solo's zagen wat er gebeurde en volgden haar voorbeeld. Al snel zat de atmosfeer zo vol met icoontjes dat de lucht fonkelde en flikkerde. Solo's grepen om zich heen, hunkerend naar het soort app-heerlijkheden waar wij gewoonlijk alleen maar van konden dromen. Al snel lagen er jongens op de grond te vechten, bergen confetti en slingers op hun rug, en meisjes gilden naar elkaar over welk icoontje van wie was. Ik liep Jayson en Cecily voorbij, die tegen elkaar aan het schreeuwen waren over wie de sportheld-app mocht hebben die boven hun hoofd bungelde.

De menigte keek naar ons alsof we dieren waren. Ze gooiden met apps alsof het stukken rauw vlees waren en wij een troep hongerige honden. We gedroegen ons ook net zoals ze verwachtten: over elkaar heen klauterend om maar zo veel mogelijk te pakken te kunnen krijgen.

Mijn wangen brandden. Ik bedekte mijn gezicht met mijn handen om die schaamtevlekken op mijn virtuele huid te verbergen. Ik hoorde bij een groep waar mensen hun afdankertjes naartoe gooiden. Solo's die werden beloond, alleen maar vanwege het feit dat we geen toestemming meer zouden krijgen uit te pluggen en onze hoeder-families weer te zien, symbolisch voor het eind van

een tijdperk waar zo veel mensen blijkbaar een hekel aan hadden gehad. Er bleven app-icoontjes neerkomen te midden van alle waanzin. Ik gaf het op de slingers en confetti van me af te schudden. Slierten fluorescerend paars en groen sierden mijn haar. Toen ik mijn handen van mijn gezicht haalde, zag ik Adam. Doodstil stond hij aan de andere kant van de straat, een jongensstandbeeld op de stoep.

Door alle chaos heen keken we elkaar aan.

Ik knikte naar hem, en een vreemd rustig gevoel overviel me.

Deze keer kreeg ik geen sneer. Hij knikte terug, heel vluchtig, maar net genoeg om het op te merken. Toen werd zijn aandacht door iets anders getrokken, en zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes. Ik keek de menigte rond op zoek naar wat zijn blik had getrokken, maar toen riep iemand mijn naam.

‘Skye!’ Inara’s stem klonk door het lawaai heen. ‘Hier!’ *Skye, kijk naar links*, chatte ze in mijn hoofd.

Ik draaide me om en zag haar blonde haar helder glanzen in de zon, waardoor ze licht leek te geven. Ze zwaaide wild en gebaarde dat ik de menigte uit moest komen. Ik keek om naar Adam, maar hij stond er niet meer, verdwenen tussen de andere solo’s. Inara liep de hoek om en ik ging haar achterna, de afgeleide toeschouwers opzijduwend. Ze leken wel een bos vol bomen. Dankzij apps was iedereen net iets langer dan degene die voor hem stond, zodat ze de chaos beter konden overzien. Toen ik de volgende straat in sloeg, stond Inara daar te wachten, naast haar vaders lange zwarte auto, waarvan de motor draaide.

‘Gaat het?’ vroeg ze, toen ik dichterbij kwam.

‘Ja. Nee. Ik weet het niet.’

Ze gaf me een knuffel. ‘Dit is idioot.’

‘Laten we naar school gaan. Daar kunnen de mensen niet bij ons komen.’ Voyeurs hadden geen toegang tot het schoolgebouw en het was daar verboden apps te downloaden.

Inara keek me een beetje aarzelend aan. ‘Weet je zeker dat je geen dagje vrij wilt nemen?’ Ze had haar ogen neergeslagen. ‘Om het te, eh... je weet wel, vieren?’

Mijn mond viel open. ‘Hoe kun je dat nou vragen?’

Inara wiebelde heen en weer. ‘Ik wil niet tegen je liegen, Skye. Zoals ik gisteravond al zei, is het waarschijnlijk maar beter zo.’ Ze pakte mijn hand en kneep erin. ‘Een heel jaar in je lichaam zitten, vastzitten in de Echte Wereld met de hoeders, het... het had ons éinde kunnen worden. Het lichaam is zwak en vatbaar voor ziektes. En nu hoeven we ons daar geen zorgen meer over te maken.’ Ze keek me smekend aan. ‘Ik weet dat je je moeder en je zus wilde zien, maar ik ben ook je zus. Je bent de enige zus die ik heb. Je hoeft niet meer bang te zijn dat je van je surrogaatfamilie wordt gescheiden. Is dat niet iets om te vieren?’

Ik deed alsof ik druk bezig was met het openen van het portier. ‘Ja, natuurlijk,’ loog ik. Ik ging zitten en voelde me ondankbaar. Inara nam naast me op de achterbank plaats, maar ik keek niet naar haar. Al snel reden we zwijgend naar school. Ik was samen met mijn allerbeste vriendin in de Appwereld, iemand die zichzelf zag als mijn zus, maar ik had me nog nooit zo alleen gevoeld.

De meeste herinneringen die ik had aan de Echte Wereld waren wazig of kort.

Maar het inpluggen herinnerde ik me als de dag van gisteren.

Mijn moeder en zus brachten me naar een prachtig oud treinstation in New Port City, waar mensen vertrokken, maar waar geen treinen meer in gebruik waren. Op mijn vijfde was ik oud genoeg om te begrijpen dat ik een spannende, virtuele reis ging maken, maar ik was nog te jong om te beseffen dat het jaren zou duren voor ik weer terugkwam.

Toen het tijd was om te gaan, logen mijn moeder en zus tegen me.

‘We zien je snel weer, Skye, mijn hart, mijn liefde, mijn schat.’ Mijn moeder overdekte mijn gezicht met kusjes. Ik moest de afdrukken van haar rode lipstick van mijn huid vegen.

Ik keek omhoog naar haar grote blauwe ogen, dezelfde ogen als die van mij. Ze waren troebel. Haar tranen maakten me bang. ‘Wanneer ben ik weer terug?’ vroeg ik. Als ik precies wist hoeveel dagen ik af moest tellen, zou dat het verdriet minder maken. In mijn linkerhand bungelde een zacht, blauw konijntje, mijn lievelingsknuffel. Het was bijna dezelfde kleur blauw als mijn T-shirt en mijn broek. Blauw was mijn lievelingskleur.

Mijn zus, Jude, sloeg haar armen om me heen. ‘Maak je geen zorgen, Bean. Straks ben je zo lekker virtueel aan het spelen dat je ons helemaal vergeet.’

Op dat moment kwam een vrouw de deur door met *Vertrek* erop. De hoeder die verantwoordelijk was voor de kinderen die moesten inpluggen, kwam me halen. Haar gezicht kan ik me niet meer voor de geest halen, maar ik weet nog wel dat ze lang was, absurd lang, leek het wel. Zo veel groter dan ik. Haar bleke, ruime kleren staken helder af tegen haar huid.

Mijn moeder zat gehurkt naast me terwijl twee precies dezelfde

stroompjes water over haar wangen liepen. 'Blauw als de zee en blauw als de lucht, blauw als je saffierkleurige ogen,' zong ze zachtjes, met schorre stem. 'Je zult altijd mijn lieve Skye zijn.'

De lange hoeder pakte mijn hand. 'Het is tijd om te gaan.'

'Nee, echt niet,' zei ik, met een boos pruilmondje.

Mijn zus deed een poging te glimlachen, maar ik zag dat ze eigenlijk net als mijn moeder wilde huilen. 'Echt niet wat? Wil je niet gaan?' vroeg ze.

'Nee. Ik ga jullie echt niet vergeten,' zei ik. De vrouw tilde me op, toen ik niet in beweging kwam. Ik keek nog één keer om naar mijn familie. Ze zwaaiden, de tranen stroomden over hun gezicht. 'Echt niet,' riep ik nog.

Een hele tijd schreef ik ze brieven. Met behulp van de school-app stelde ik brieven samen naar de Echte Wereld, zo goed als ik maar kon.

Lieve mam, ik hou zo veel van je! Ik mis jou en Jude, liefs van je Skye.

Lieve Jude, kon je me maar een verhaaltje voorlezen. Liefs, Bean.

Mam en Jude, wanneer komen jullie ook hier wonen? Liefs, Skylar-Bean.

Op een gegeven moment werden mijn berichtjes angstiger, onzekerder. Ik nam niet de moeite ze te ondertekenen, had het gevoel dat dat niet nodig was.

Heb ik iets fout gedaan dat jullie me hebben weggestuurd?

Mam en Jude, houden jullie niet meer van me?

Zijn jullie me helemaal vergeten?

Elke keer dat ik weer een bericht af had, hielp mevrouw Sachs me het te versturen. In het begin, toen de brieven nog lief waren,

deed ze of het een spelletje was. Ze checkte mijn spelling en leerde me communicatie te uploaden. Elke dag keek ik in mijn mailbox, en elke dag was ik teleurgesteld omdat er niets van mijn moeder of zus was. Maanden gingen voorbij. Vervolgens jaren. Mevrouw Sachs werd moe van mijn gezeur me te helpen mijn brieven te versturen. Bij elk bericht was ze minder enthousiast en haar excuses over waarom ik niks terug hoorde, begonnen zich te herhalen en hol te klinken. Op een dag, toen Inara druk bezig was met haar huiswerk en ik haar weer om hulp had gevraagd, nam ze me mee naar een van de banken in de huiskamer. We gingen zitten.

‘Ik denk dat je oud genoeg bent om de waarheid te horen,’ zei ze. Ik was net een acht geworden.

‘Welke waarheid?’ Mijn stem klonk gespannen. Drie jaar niks horen van je familie is zelfs voor kleine meisjes verdacht.

‘Over je familie, Skye. Hun plannen voor jouw toekomst.’

Ik knikte. De wereld begon te verbleken toen ze verderging. Alle kleur en licht verdwenen.

‘Je moeder en je zus komen je niet halen,’ zei mevrouw Sachs voorzichtig. ‘Ze hebben de belangrijke, onzelfzuchtige taak van hoeder op zich genomen. Door dat te doen hebben ze jou een betere kans in het leven gegeven. Maar door jou in te pluggen, hebben ze al het contact op moeten geven. Ze gaan niet antwoorden op je brieven, liefje. Dat kunnen ze niet. Het heeft geen zin je mailbox te controleren op berichten. Communicatie tussen de werelden is verboden. Brieven sturen naar de Echte Wereld kan niet.’

Mijn hoofd vulde zich met sterretjes, waardoor ik moeite had met praten. ‘Waarom?’

Mevrouw Sachs pakte mijn hand. ‘Stel je voor dat je familie je de

hele tijd schreef en vertelde over het leven in de Echte Wereld, of nog erger, over hoe slecht ze het daar hebben. De wet verbiedt communicatie tussen solo's en hun familie om je te bevrijden, zodat je je virtuele leven kunt leven zonder last van hen te hebben.' Ze verschoof een beetje, waarbij haar oorbellen helder door alle matheid flitsten. 'Als je je heen en weer geslingerd voelt, levert dat stress en wanhoop op. Het niet weten helpt.'

Zelfs op die leeftijd begreep ik wat mevrouw Sachs bedoelde. Het was standaard-wereldengeschiedenis. Voor de eerste plugs bestonden, was er al een vroege versie van de virtuele wereld. Mensen liepen rond met mobiele apparaatjes die hun toegang gaven. Maar het onderhouden van twee volkomen verschillende versies van jezelf – een echte en een virtuele – was verwarrend en vermoeiend. Mensen raakten zo verslaafd aan het kijken op hun tablets dat ze niet meer naar buiten gingen en zelfs stopten met praten tegen hun echte vrienden en geliefden. De Appwereld redde iedereen van deze verdeeldheid door mensen los te maken van hun lichaam en ze een permanent virtueel bestaan te bieden samen met het constante voyeurisme en exhibitionisme dat daarbij hoort.

Maar hoe moest het dan met solo's zoals ik, die alleen aanwezig konden zijn in de Appwereld door een familie uit elkaar te halen?

Toen ik niet reageerde, zuchtte mevrouw Sachs. 'Het is beter zo, Skye. Het is makkelijker. Ooit zul jij dat ook begrijpen.'

Ik kon nauwelijks ademhalen. 'Dus ik zal nooit meer met mijn moeder en mijn zus praten?'

Mevrouw Sachs keek weg. Ze bleef lang stil en staarde uit het raam naar de hoge gebouwen in de verte. 'Nee. Nou. Tenzij...' Ze stopte.

‘Tenzij wat?’

‘Alle kinderen worden geacht uit te pluggen voor dienst. Dat is bedoeld als een periode om de Echte Wereld te leren kennen, en voor solo’s om hun familie weer te kunnen zien.’

‘Dat wil ik doen. Dat wil ik nu doen.’ Mijn stem brak. ‘Ik moet ze zien.’ Alle vragen die ik mijn moeder en zus wilde stellen wervelden door mijn hoofd als een bord vol alfabetvermicelli. *Hebben jullie me in de steek gelaten? Houden jullie nog van me? Is jullie leven beter zonder mij? Wilden jullie me echt een betere toekomst geven of was mij inpluggen alleen maar een excuus om van me af te komen?*

Mevrouw Sachs schudde haar hoofd. ‘Je mag gaan als je zeventien bent.’

Ik hield mijn vingers op en begon te tellen. Ik was acht en daarna werd ik negen. Tien. Elf. En zo verder. ‘Dat is zo ver weg.’

‘Skye...’ Mevrouw Sachs aarzelde weer. Ze bleef staren naar mijn hand in die van haar. ‘Dienst is gevaarlijk. Lichamen zijn gevaarlijk. Er zijn manieren om onder dienstplicht uit te komen. Inara houdt van je en het zou ons hart breken als ze jouw vriendschap kwijtraakt. Meneer Sachs en ik zijn bereid er alles aan te doen om jullie allebei veilig hier in de Appwereld te houden.’

‘Maar mijn moeder en zus...’ begon ik.

‘Maak je daar nu maar geen zorgen om.’ Mevrouw Sachs stond op. ‘Ik durf te wedden dat je tegen de tijd dat je moet beslissen alles bent vergeten over de Echte Wereld en iedereen daarin.’

Ik ging staan, mijn virtuele benen trilden. ‘Dat denk ik niet.’

Mevrouw Sachs gaf me een knuffel. ‘Je bent nog zo jong. Er kan veel gebeuren in acht jaar.’

Dat was waar. Erachter komen dat ik op een dag mijn familie

weer kon zien, gaf me een doel en iets om naar uit te kijken. En mevrouw Sachs had ook gelijk over iets anders. Iets van de pijn die ik had gevoeld doordat ik niks hoorde van mijn familie, de angst dat ze me waren vergeten of nooit van me hadden gehouden, werd weggenomen door het nieuws dat communicatie verboden was. Genoeg om me lichter te voelen. Hoopvoller. Hoewel het moeilijk zou zijn om zo lang te wachten voordat ik mijn familie weer zou zien, was ik geduldig. Ik kon het wel uithouden tot dienst.

Toen mevrouw Sachs die dag terugging naar de keuken, ging ik weer naar Inara's kamer. Ze zat op haar bed haar huiswerk te downloaden. Ik nestelde me op haar spreid vol viooltjes. 'Weet je wat?'

Inara zette de download op pauze en keek me aan. 'Wat?'

'Als we zeventieners worden,' zei ik, en ik voelde me heel belangrijk, 'gaan we uitpluggen.'

Eindelijk kwamen Inara en ik aan bij school. De leerlingen waren net als de mensen op straat aan het feestvieren. Het leek niemand iets te kunnen schelen wat er zou gebeuren met de mensen die achter waren gebleven in de Echte Wereld. Zelfs Rain was vergeten. Solo's gedroegen zich als koningen en koninginnen, alsof wij de enigen waren die beïnvloed waren door het sluiten van de grenzen. Alsof het eigenlijk om ons ging. Iedereen was dronken van het nieuwe gevoel van roem.

'In eerste instantie was ik in shock, net als iedereen,' stond Sateen te vertellen tegen Simon Best, Inara's crush.

Inara bleef staan om te luisteren.

Ik bleef ook wachten.

‘Maar toen het begon door te dringen,’ ging Sateen verder, ‘realiseerde ik me dat deze wereld beter af is als er niemand meer uit-of inplugt.’ Ze haalde haar hand door haar haar. Het glinsterde nog een beetje, hoewel de apps grotendeels uitgewerkt waren nu ze in de school was. ‘Wat een opluchting dat we niet hoeven uit te pluggen!’ Ze keek om zich heen, nam de andere groepjes leerlingen op die stilletjes stonden te chatten in elkaars hoofd of luidkeels door de gangen gilden. ‘Nu zijn alleen wij er nog. Wij zijn de laatste kinderen van de Appwereld.’

Simon legde zijn hand tegen de muur naast Sateen. ‘Ja, dat kun je toch bijna niet bevatten. Deze wereld is geslōten.’ Hij leunde dichterbij haar toe, alsof hij haar ging kussen.

Inara ging stijf rechtop staan, haar huid knetterde statisch. Ik raakte haar aan, waarbij ik bijna mijn vingers brandde aan de vonken die flikkerden en bruisten.

‘We hebben genoeg mensen voor, nou ja, altijd,’ voegde Simon eraan toe.

‘Ik vind dat wel een prettig idee,’ zei Sateen. Ze tilde haar kin op, er klaar voor dat Simon de volgende stap zou zetten. ‘Het maakt alles zo intiem,’ zei ze ademloos.

Inara’s mond was vertrokken tot een dunne, rechte lijn. *Laten we wegwezen hier*, chatte ze naar mij privé. Ze liep zo snel weg dat het meer op rennen leek. ‘Ik kan het niet aanzien hoe dat kind doet alsof ze zo bijzonder is,’ zei ze, hardop nu. Kleine zwarte verkoolde vlekjes begonnen te verschijnen op haar pluizige paarse sweater. ‘Gisteren was Sateen nog gewoon een saaie solo en morgen zal ze ook weer een saaie solo zijn.’

Ik kromp ineem. Vond Inara mij ook een saaie solo? ‘We gaan

naar de aula, toch?’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen. Oproepen daarvoor bleipten overal in de gangen tevoorschijn. Berichten flitsten in hoofdletters over de muren, schreeuwend om onze aandacht.

‘Ja, ik denk ’t.’

We liepen door de menigte. ‘Misschien hebben ze nieuws over de Echte Wereld,’ zei ik. ‘Misschien willen ze ons daarom spreken.’

Inara haalde haar schouders op. ‘Het gaat vast wel goed met je moeder en zus, Skye.’

Ik schudde mijn hoofd. *Ik vraag me af of ze dood zijn*, ging het door mijn gedachten. Ik kreeg het niet voor elkaar de woorden hardop uit te spreken.

Dat hoefde ook niet. Mijn geest stond open om te chatten met Inara, dus ze hoorde mijn gedachten. Ze draaide zich snel om en ging recht voor me staan, zodat ik mijn pas moest inhouden. Mensen stroomden langs ons heen. Ze legde haar handen op mijn schouders en keek me streng aan, terwijl haar lange blonde haar af en toe oplichtte door de berichtflitsen op de muur achter haar. ‘De regering is altijd overdreven voorzichtig. Ik wil wedden dat er niks mis is in de Echte Wereld. Gewoon een of andere opstandige groep waar de premier van uit zijn dak is gegaan.’

‘Dat weet je niet,’ zei ik, wat ongemakkelijk. Inara’s duimen duwden hard op mijn sleutelbeenderen. ‘Ik wou dat je het wist, maar dat is niet zo.’

Ze zuchtte. ‘Ben je zelfs niet een béétje opgelucht dat je ervanaf bent? Ik bedoel maar, wilde je echt een heel jaar zonder apps? Zonder het constante plezier van voyeur zijn? De hoeders hebben nauwelijks elektriciteit! Ze gebruiken iets ouderwets als de zon of zo.’

‘Denk je nou echt dat het me iets kan schelen dat ik niet meer een paar uur lange benen kan downloaden of elke beweging van Lacy Mills kan volgen, als dat betekent dat ik mijn moeder en zus nooit meer zal zien?’ Ik schudde me los uit Inara’s greep. ‘Zonder dienst heb ik... heb ik bijna het gevoel dat ik geen toekomst meer heb. Ik zal nooit weten wat er met mijn familie is gebeurd.’

Inara liet haar handen langs haar zij vallen. ‘Skye, je doet echt melodramatisch.’

‘Nee, dat doe ik niet.’ Mijn stem vulde de gang, trillend van kwaadheid. De woorden vonkten de atmosfeer in als vuurwerk, en stierven toen weg. ‘Melodrama is overdreven emotie. Denk je echt dat ik overdrijf?’ Mensen begonnen naar ons te staren. De huid op mijn handen werd rood. ‘Mijn moeder en zus kunnen wel dood zijn!’

‘Je moeder en zus zijn je misschien allang vergeten,’ zei Inara. Haar ogen gingen wijd open, alsof zelfs zij de woorden niet kon geloven die zojuist haar mond uit gekomen waren. Mijn grootste angst recht mijn gezicht in geworpen alsof het niks was.

‘Hoe kun je dat nou zeggen?’ Mijn stem ging de lucht in, de schok was zo groot dat de woorden in de atmosfeer verschenen, rondvlogen en tegen muren en andere leerlingen aan botsten, losgeslagen door al die emotie. Mensen moesten ervoor wegduiken.

‘Ssst!’ siste Inara. ‘Je schopt een scène.’

‘Mijn familie kan in gevaar zijn en dat is alles waar jij je zorgen om maakt?’

Inara glimlachte naar Jackson, een ex van haar, die voorbijliep met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Praat. Niet. Zo. Hard. Skylar.’

‘Je schaamt je voor me, is dat het? Dat jij nou net bevriend moet

zijn met die ene solo die uitpluggen wel belangrijk vindt. Die zo stom is om te geven om haar familie die haar heeft afgestaan.'

'Dat is niet waar,' zei ze. Haar stem was zacht en rustig. 'Je hebt na al die tijd geen idee wat voor mensen je moeder en je zus zijn. Misschien zijn ze niet meer de mensen van wie je afscheid hebt genomen. Jouw toekomst is h  r. In d  ze wereld. Hoe eerder je dat accepteert, hoe gelukkiger je zult zijn.'

Mijn adem kwam met horten en stoten. Als ik niet oppaste, zou ik verteerd worden door woede, net als Adam gisteravond, midden in de gang op school. Ik riep beelden op van ijs en sneeuw en voelde een koude rilling door mijn code heen gaan. Mijn virtuele huid werd schraal, een web van droge witte lijntjes liep erdoorheen. Koel staaarde ik mijn vriendin aan. 'Je wilt dat ik doorga met mijn leven alsof dit niks betekent. Alsof dit iets feestelijks is.'

Inara hield haar hoofd schuin. 'Skye.' Ze klonk wanhopig. Ze veegde een sneeuwvlokje weg dat via mijn wang op haar pols was gegleden. Het smolt toen het op de grond terecht kwam en verdween in het niets. 'Doe. Rustig.'

Maar dat kon ik niet. Er verschenen ijspegels in mijn haar, die in mijn hoofdhuid prikten als kleine scherpe messen. 'Doe nou maar niet net alsof je niet rouwt om je fantasietoekomst met Rain Holt,' zei ik, terwijl Inara's mond in shock openviel. Mensen bleven stokstijf staan, verrukt van de plotselinge klank van zijn naam. Als het niet tegen de schoolregels was geweest, had iemand onze ruzie uitgezonden; onderachtieners vonden het heerlijk om een gevecht te uploaden in de cloud. 'Je was er altijd zo zeker van dat Rain j  u zou pikken uit de massa die naar hem keek. Alles gaat altijd over jou, Inara.'

Haar ogen glansden. ‘Hou op, Skye,’ siste ze. ‘Zeg nou niet iets waar je spijt van krijgt.’

‘Weet je wat?’ Ik keek naar de mensen die om ons heen waren komen staan. Iedereen had confetti op zijn kleren. Er zaten slingers in hun haar. De festiviteiten vulden de atmosfeer als een ballon die steeds groter werd en me dreigde te verstikken. Ik schudde de ijspegels van me af en ze kletterden in stukken op de vloer. ‘Het maakt niet uit, Inara. Ik heb niks meer te verliezen.’

Toen draaide ik me op mijn hielen om en liep de andere kant op. ‘Skye!’ riep Inara me achterna, maar ik bleef doorlopen.

Ik moest hier weg. Naar de Stad, maakte niet uit waar, en niet hier vastzitten in het benauwde schoolgebouw. Net op het moment dat ik bij de deuren aankwam, drong er een ongeautoriseerde chat mijn gedachten binnen, de woorden zwevend en heldergroen opgløeiend in mijn hoofd.

Bijeenkomst, achterkamer, Appless Bar, om te praten over uitpluggen. Vannacht, één uur precies. Kom alleen. Anders ben je virtueel dood.

Mijn hoofd draaide, duizelig van de inval. Ik keek om me heen, op zoek naar de auteur van het bericht, maar de gangen waren leeggestroomd. Ik wachtte nog even, maar toen er niemand tevoorschijn kwam, liep ik naar buiten het heldere daglicht in.